

друштвену стварност која је по природи шира и укључује у себи ову, политичку, као свој део или више или мање своју последицу. Као и уопште, и идеологија политичке странке се одређује различито, при чему је то углавном један поглед на свет, систем идеја или уверења, погледа о политици и друштву, уређењу друштвених односа којима странка привлачи и окупља како своје чланове, тако и шире своје симпатизере и истомишљенике. Проф. Лукић разликује идеологију у ширем и ужем смислу, при чему је у ширем смислу идеологија један целовит систем идеја, различит од других, док се у ужем смислу под њом подразумевају само они искази о свету (стварности) који су нетачни или, боље рећи, искривљени и изопачени. Највише заслугом марксизма, идеологија је добила ово уже значење као искривљена свест или слика о друштвеној стварности; за марксисте то је искривљена и парцијална свест, нешто пре свега класно омеђено и одређено, стављено у функцију представљања одређених ужих класних интереса. Зато за њих идеологија не може да буде тачна нити да буде један целовит систем идеја и погледа на друштво и односе у њему. Без обзира на то да ли је идеологија тачна или не, да ли је облик искривљене или неискривљене свести, она је нужни пратилац савременог друштва које је политички организовано и не може да се замисли без политичке идеологије. Та политичка идеологија се пре свега везује за политичке странке које чине стуб савремене парламентарне демократије. Оне су носилац политичке идеологије као што је ова основа њихове (страначке) политичке делатности. Идеологија странке је одређена начелно, апстрактно као систем уверења или скуп начела и идеја о политичком уређењу друштва, организацији и функционисању државе као и правном и економском систему коме тежи једна друштвена или политичка скупина. Овако одређена идеологија је различита од акционог програма који је практичан, окренут тренутним политичким интересима и потребама и као такав се састоји од конкретних мера и поступака које треба предузети да би се остварили они стратешки (идеолошки) циљеви странке који су постављени дугорочно јер је за њихово остварење потребно неко дуже време. Свака странка настоји да пропагира своју идеологију, да је шири и са њом придобија нове присталице, али и да тако анулира конкурентске идеологије. Тиме она остварује ширу или потпунију идеологизацију маса јер више или мање успешно своје идеолошке погледе намеће друштву као нешто општевердно, као образац општег веровања или убеђења. У жељи за што већим идеолошким успехом, странке не бирају средства, стварају моћну пропагандну машинерију, троше огромна средства и енергију да би се допале што ширем кругу људи и придобиле их за своја идеолошка